

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๔/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ค. ๔๒/๒๕๖๐

วันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง พันตำรวจโท โภคิน วงศ์ประมวลผล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การกระทำของศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า พันตำรวจโท โภคิน วงศ์ประมวลผล (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าตนได้ยื่นฟ้องผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ กับพวก เป็นผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองเชียงใหม่ในคดีหมายเลขคำที่ ๒๗๗/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๕/๒๕๕๘ ขอให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ร้อง คำสั่งให้ผู้ร้องออกจากราชการไว้ก่อนและคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเมื่อครั้งผู้ร้องดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์อันเชื่อได้ว่าได้ดำเนินการสอบสวนคดีอาญาในลักษณะช่วยเหลือผู้ต้องหาไม่ให้ได้รับโทษตามกฎหมาย อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนไม่ว่าจะโดยตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้กับตนเองหรือผู้อื่น และปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสองและวรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง ศาลปกครองเชียงใหม่พิพากษาว่าการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง การดำเนินการสอบสวนทางวินัย ต่อผู้ร้องถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว พฤติการณ์และการกระทำของผู้ร้อง เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงพิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน ต่อมาผู้ร้องยื่นคำขอต่อศาลปกครองเชียงใหม่ขอให้พิจารณาคดีใหม่จำนวนสามครั้ง โดยอ้างว่าศาลปกครองรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดมีข้อบกพร่องสำคัญในการพิจารณาพิพากษาคดีทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม แต่ศาลปกครองเชียงใหม่ได้มีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองเชียงใหม่ทุกครั้ง

ผู้ร้องอ้างว่าคำสั่งของศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุดที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ เป็นการใช้ดุลพินิจไม่สมเหตุสมผล เป็นการฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดมีข้อบกพร่องสำคัญในการพิจารณาพิพากษาคดีที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมต่อผู้ร้อง ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การกระทำของศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเชียงใหม่ในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งศาลปกครองเชียงใหม่มีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องอุทธรณ์และศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืน ต่อมาผู้ร้องยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ต่อศาลปกครองเชียงใหม่และอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด จำนวนสามครั้ง

- ๓ -

โดยอ้างข้อเท็จจริงและเหตุผลทำนองเดียวกันทั้งหมดว่าศาลรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดและมีข้อบกพร่องสำคัญในการพิจารณาพิพากษาคดี ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๗๕ (๑) และ (๓) ซึ่งศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ผู้ร้องอ้างว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องมาจากการพิจารณาคดีของศาลปกครองในการสั่งคำร้องและในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้อง ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ร้องไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาและคำสั่งของศาลปกครอง อันเป็นการโต้แย้งอุทธรณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุด โดยอ้างว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมายและขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การกระทำของศาลปกครองเชียงใหม่และศาลปกครองสูงสุดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงอื่นที่นอกเหนือไปจากการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามหน้าที่และอำนาจของศาลที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๘๘ โดยตุลาการย่อมมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายให้เป็นไปโดยรวดเร็ว เป็นธรรมและปราศจากอคติทั้งปวง แต่เป็นกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามหน้าที่และอำนาจของศาลตามรัฐธรรมนูญบัญญัติ ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

(คำสั่งที่ ๔๔/๒๕๖๐)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังสศิเทียม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ